

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1007/2019
08.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Милојичић, адвокат из ..., против туженог „Лучић Пригревица“ а.д. Нови Сад, чији је пуномоћник Зоран Сретеновић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 733/18 од 10.04.2018. године, у седници одржаној 08.07.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 733/18 од 10.04.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 733/18 од 10.04.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 765/17 од 12.10.2017. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу исплати 270.358,00 динара са законском затезном каматом од 01.10.2005. године па до коначне исплате. Ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му исплати законску затезну камату за период од 01.09.2005. године до 30.09.2005. године. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка од 108.942,57 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 733/18 од 10.04.2018. године, жалба туженог је делимично усвојена, па је првостепена пресуда преиначена у делу досуђене законске затезне камате на трошкове парничног поступка, тако што је одбијен захтев за исплату затезне камате на трошкове парничног поступка од

пресуђења до извршности првостепене пресуде, док је у преосталом делу жалба туженог одбијена и потврђена првостепена пресуда у преосталом усвајајућем делу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 395. Закона о парничном поступку.

Решењем Р4 2/2019 од 11.03.2019. године, Апелациони суд у Новом Саду је предложио Врховном касационом суду одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 733/18 од 10.04.2018. године, у смислу одредбе члана 395. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд није везан предлогом апелационог суда, па налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог на основу члана 395. ЗПП („Сл.гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09, који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП „Сл.гласник РС“ бр. 72/11). Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено правноснажном пресудом, а која се ревизијом побија, је исплата отпремнине. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају није потребно уједначавање судске праксе, нити је потребно разматрање правног питања од општег интереса, као ни ново тумачење права, будући да је побијена одлука у складу са усаглашеном судском праксом по спорном питању висине отпремнине и њене исплате. Наиме, питање исплате отпремнине на основу Појединачног колективног уговора код послодавца и питање права на отпремнину као права којим запослени не може слободно располагати, довољно је расправљено у судској пракси и нема потребе за новим тумачењем права, те имајући у виду наведено нису испуњени услови из члана 395. ЗПП, на основу чега је и одлучено је као у ставу првом изреке.

Оцењујући дозвољеност ревизије, применом члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09), који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ број 55/14), који регулише дозвољеност ревизије у свим споровима који нису правноснажно решени до 31.05.2014. године, односно до дана ступања на снагу овог закона, прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијеног дела прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају тужба ради исплате поднета је 03.08.2007. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 270.358,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, од 80,7607 динара за 1 евро, представља динарску против-вредност 3.347,64 евра.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни

касациони суд нашао да је ревизија туженог недозвољена, применом одредбе члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић